

ustalonych w uchwale. Jednostka gospodarki uspołecznionej kupująca przedmiot pokrywa jego cenę ze środków przeznaczonych na finansowanie inwestycji.

§ 5. Przedmiot o charakterze środka trwałego można przekazać nieodpłatnie:

- 1) w wypadkach określonych § 20 uchwały,
- 2) za zgodą dyrektora zjednoczenia — na potrzeby eksploatacyjne zleceniodawcy, wykonawcy lub innej zainteresowanej jednostki organizacyjnej, zgrupowanej w tym samym zjednoczeniu co zleceniodawca.

§ 6. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia oraz ma zastosowanie również do przedmiotów o charakterze środka trwałego nie zagospodarowanych do tego dnia.

Przewodniczący Komisji Planowania przy Radzie Ministrów:
J. Kulesza

407

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMISJI PLANOWANIA PRZY RADZIE MINISTRÓW

z dnia 8 grudnia 1969 r.

w sprawie bilansowania i rozdzielnictwa materiałów.

Na podstawie § 1 pkt 16 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 czerwca 1969 r. w sprawie szczegółowego zakresu i trybu działania Komisji Planowania przy Radzie Ministrów (Dz. U. Nr 20, poz. 149) oraz § 20 uchwały nr 115 Rady Ministrów z dnia 30 czerwca 1969 r. w sprawie współpracy naczelnych i centralnych organów administracji państwowej w sprawach planistycznych (Monitor Polski Nr 30, poz. 225) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Zarządzenie reguluje zasady bilansowania i rozdzielnictwa oraz stosowania w uzasadnionych wypadkach ograniczeń zużycia surowców, materiałów, części zamiennych i elementów kooperacyjnych, zwanych dalej „materiałami”.

2. Zasady bilansowania maszyn i urządzeń określa zarządzenie Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów z dnia 2 sierpnia 1969 r. w sprawie zasad bilansowania i rozdziału maszyn i urządzeń (Monitor Polski Nr 39, poz. 322).

§ 2. 1. Wszystkie materiały, zarówno produkowane w kraju, jak i sprowadzane z zagranicy, podlegają bilansowaniu.

2. Bilanse roczne, dwuletnie i wieloletnie stanowią główny element ustalania, a następnie weryfikacji planów gospodarczych. Projekty planów produkcji materiałów, zatwierdzone na poszczególnych szczeblach, powinny być uzasadniane prawidłowo opracowanymi bilansami.

3. W bilansach określa się ilości materiałów przeznaczonych na zaspokojenie potrzeb kraju i na eksport oraz wysokość rezerwy bilansowej na potrzeby nie przewidziane w planie.

4. Szczegółowość bilansowania zależy od potrzeb jednostki bilansującej. Dla szczegółowego planowania produkcji i obrotu należy opracowywać bilanse asortymentowe, pozwalające na ustalenie zgodnych z potrzebami kraju prawidłowych proporcji i planów produkcji poszczególnych asortymentów.

5. Bilanse materiałowe na okresy wieloletnie stanowią m. in. podstawę do:

- 1) programowania rozwoju zdolności produkcyjnych w zakresie materiałów dla potrzeb kraju i eksportu,
- 2) ustalenia kierunku specjalizacji produkcji dla potrzeb krajowych i w ramach Rady Wzajemnej Pomocy Gospodarczej,
- 3) określenia potrzeb importu i możliwości eksportu,
- 4) sporządzania planów produkcyjnych i inwestycyjnych u odbiorców materiałów.

§ 3. 1. Kierownicy jednostek zgłaszających zapotrzebowanie na materiały jednostkom bilansującym obowiązani są do:

- 1) dopilnowania rzetelności i realności zgłaszanych potrzeb,

2) ustalenia potrzeb na podstawie norm i wskaźników zużycia bieżąco aktualizowanych w miarę wprowadzania nowych konstrukcji i technologii oraz materiałów zastępczych,

3) weryfikacji zgłaszanych potrzeb w miarę zmian projektu planu produkcji oraz stanu realizacji zadań w okresie poprzedzającym okres planowy.

2. Zapotrzebowania na materiały pochodzące częściowo lub całkowicie z importu powinny być szczególnie wnikliwie analizowane i weryfikowane.

3. Równolegle z opracowywaniem i zgłaszaniem zapotrzebowania na materiały (ust. 1 i 2) należy dokonywać oceny wielkości zapasów, zgłaszając zapasy zbędne i nadmierne do zagospodarowania w trybie przewidzianym w uchwale nr 262 Rady Ministrów z dnia 12 sierpnia 1968 r. w sprawie rozporządzania przez jednostki gospodarki uspołecznionej niektórymi ruchomymi składnikami majątkowymi (Monitor Polski Nr 35, poz. 245).

§ 4. 1. Bilanse powinny być sporządzane w zasadzie samodzielnie przez jednostki bilansujące (§ 5) na podstawie analizy potrzeb, przeprowadzonej bez powszechnego ankietowania odbiorców. W toku analizy jednostka bilansująca powinna jednak w miarę potrzeby przekonsultować z zainteresowanymi ministerstwami i zjednoczeniami (jednostkami równorzędnymi) reprezentującymi największych odbiorców lub z tymi odbiorcami (organizacjami handlu wewnętrznego w zakresie towarów rynkowych) przewidywane potrzeby w zakresie danych materiałów oraz sposób ich pokrycia. Konsultacje prowadzi się także na żądanie naczelnych organów odbiorców. W sprawach organizacji i zasad analizy popytu — stosownie do specyfiki branży — należy posługiwać się wytycznymi Rady Gospodarki Materiałowej.

2. Jednostki bilansujące mogą w miarę potrzeby organizować zespoły bilansujące dla weryfikacji potrzeb zgłaszanych przez odbiorców, opiniowania realności bilansów najbardziej deficytowych materiałów i opracowywania wniosków wynikających z tej oceny. W uzasadnionych wypadkach zespoły bilansujące powinny proponować pokrycie potrzeb materiałami zastępczymi. W skład zespołów bilansujących powinni wchodzić przedstawiciele dostawców i odbiorców oraz w miarę potrzeby placówek naukowo-badawczych.

3. Jednostka bilansująca powinna w terminach poprzedzających sporządzanie planów techniczno-ekonomicznych powiadomić jednostki, z którymi przeprowadziła konsultacje (ust. 1), w jaki sposób zostały uwzględnione w bilansach wyniki konsultacji.

4. Wielkości eksportu i importu materiałów przyjęte w bilansach powinny uwzględniać m. in. wieloletnie zobowiązania handlu zagranicznego, zobowiązania wynikające ze